

Pojednání O svaté nemoci je jedním z nejstarších spisů hippokratovského korpusu a současně jednou z nejlepších ukázek řeckého racionalismu. Dílo pochází pravděpodobně z posledních desetiletí 5. století a zabývá se otázkou epilepsie, nemoci, kterou mágové a potulní očištní kněží, jež autor označuje za pouhé šarlatány, nazvali „svatou“. Podle něj není epilepsie nikterak svatější či božstější než jiné choroby; její původ umísťuje do mozku a tvrdí, že je dědičným onemocněním.

V úvodní studii je nastíněn charakter a struktura spisu, jsou zde uvedeny důvody pro to, že dílo bylo předneseno jako řeč, a následně jsou probrány otázky datace, autorství, recepce a textové tradice. Následuje první překlad Svaté nemoci do češtiny. Rozsáhlý komentář je vedle výkladu textu věnován řadě problémů, jako je autorovo pojetí božství, prameny, z nichž vychází, a řešení několika dalších teoretických otázek diskutovaných badateli.